

Ne zanima me sam zločin, nego njegov odjek u društvu - ono što otkriva o svijetu u trenutku kada se dogodi

Mračni i provokativni francuski pisac Régis Jauffret otvorio je **Festival europske kratke priče** u Vintage Industrial Baru predstavivši svoj novi roman "U Klarinu trbuhu", a u intervjuu nam otkriva što...

Francuski pisac Régis Jauffret, poznat po svojim mračnim i provokativnim djelima koja istražuju granice fikcije i stvarnosti, dolazi u Zagreb kao gost **Festivala europske kratke priče**. Dobitnik prestižne nagrade Prix Femina i autor zapaženih romana poput "Asiles de fous" i "Microfictions", Jauffret će s publikom podijeliti svoja razmišljanja o književnosti, tradiciji i suvremenosti. Njegov dolazak pruža jedinstvenu priliku za susret s autorom čiji stil karakteriziraju lucidnost, nemilosrdnost i ravnodušnost prema utjesi. Stižete u Zagreb na **Festival kratke priče**, a tema **festivala** je "Tradicija. I ja." Kako tradicija i suvremenost koegzistiraju u vašem pisanju? Tradicija je šapat prošlosti koji odjekuje u svakoj rečenici, dok nas suvremenost okružuje poput pozadinske buke. Ne pokušavam ih pomiriti – puštam ih da se sudare i promatram što preživi na stranici. Moderna vremena sklona su odbacivanju tradicijskih vrijednosti, često ih se doživljava kao uteg koji usporava napredak. Koliko se osobno držite nekih tradicija u drugim aspektima života? Pridržavam se osamljenih tradicija: šutnje, sumnjičavosti prema novome i navika koje ne traže kolektivno slavlje. Izbjegavam sve što miriše na ritual ili zahtijeva osmijeh po zapovijedi. U svojim djelima često komentirate suvremeno francusko

društvo. Koje su glavne brige današnje Francuske? Francuska se više boji vlastitog nestanka nego vanjskih prijetnji. Govorimo o globalnim problemima, ali opsjednuti smo vlastitim odrazom. Strahujemo od beznačajnosti prerusene u nostalgiju. Kako književnost može poslužiti kao alat za društvenu kritiku? Književnost ne teži mijenjati društvo, nego razotkriva njegove proturječnosti. Fikcija iz stvarnosti izvlači istinu kao što rana izvlači krv – iskrivljuje činjenice, ali otkriva ono što one skrivaju. Što vas privlači **kratkoj priči** kao formi? Njezina brutalnost. Zadaš udarac i nestaneš. Ne dodvoravaš se čitatelju – uzdrmavaš ga. **Kratka priča** je i preciznost i okrutnost u sažetom obliku. Vaš roman “Le dernier bain de Gustave Flaubert” istražuje posljednje trenutke Flaubertova života. Kako vas je Flaubert inspirirao kao pisca? Najviše me oblikovala njegova korespondencija, koju sam počeo čitati s osamnaest godina. Prvi svezak obuhvaća njegovo djetinjstvo, mladost i razdoblje u kojem je pisao “Gospođu Bovary”. Njegova pisma Louise Colet posebno su fascinantna jer u njima iznosi vlastitu teoriju književnosti. Ponekad je ispravljao njezine tekstove, dajući joj savjete koji su postali načela što ih je primjenjivao i u vlastitom radu. Flaubertov utjecaj na moje poimanje stila i rečenice možda je i pretjeran. Njegova vizija književnosti gotovo je opresivna – od rečenice je napravio nešto toliko zahtjevno i ozbiljno da sloboda pisca ponekad može djelovati zgaženo pod težinom tih pravila. Čovjek se ih naposljetku mora osloboditi. Vjerujem da napretkom svog rada stječem sve više slobode. Za mene je književnost potraga za apsolutnom slobodom. A roman, prije svega, to omogućuje. Zašto vas privlače mračnije teme? Zato što ljudi u mraku prestaju glumiti. Tamo stanuju sram, želja i istina. Ne pišem o čudovištima – pišem o ljudima bez maski. Kako pristupate pisanju fikcije temeljene na stvarnim zločinima? Ne zanima me sam zločin, nego njegov odjek u društvu – ono što otkriva o svijetu u trenutku kada se dogodi. Svaki put kad sam pisao takvu knjigu, a bilo ih je tri, pristupao sam joj uranjajući i istražujući. Prva je bila “Sévère”, druga “Claustria”, treća “La balade de Rikers Island”. Za svaku sam otišao na mjesto događaja, istraživao i pokušao stupiti u kontakt s ljudima povezanim s tim slučajem, ne samo s glavnim akterima nego i onima oko njih. Upravo se tu otkrivaju najvažniji detalji – istina u negativnom prostoru, da tako kažem. Uvijek sam pokušavao doći što bliže istini. U slučaju “Claustrije”, primjerice, otkrio sam da su mnogi ljudi u tom kraju znali za užase koji su se događali u kući u kojoj je otac zlostavljao vlastitu kćer. Za “La balade de Rikers Island” putovao sam u rodno selo Nafissatou Diallo – žene koja je optužila Dominiquea Strauss-Kahna za napad u New Yorku. To mi je putovanje pomoglo da bolje razumijem žrtvu i jasnije je doživim. Iako su to djela fikcije, vjerujem da sam u svakome uspio dosegnuti neki oblik istine. Koju ulogu ima humor u vašem radu? On je skalpel. Ne umiruje – razotkriva. Humor je način da se odupremo užasu, a da ne postanemo njegovi sudionici. Kako biste opisali svoj književni glas? Lucidan, neumoljiv i

Večernji list, 9.6.2025.

Evidencijski broj / Article ID: 23350681

Naslov / Title: Ne zanima me sam zločin, nego njegov odjek u društvu - ono što otkriva o svijetu u trenutku kad...

URL: [Originalni članak](#)

OTS: 75660

ravnodušan prema utjesi. Pišem kao netko tko u prostoriju ulazi s baterijskom svjetiljkom, a ne s buketom.